

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦποτε μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42. παρὰ τὸ Καρδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 27 Αὐγούστου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ 39

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Φυσικά, ὕστερα ποὺ τὸ συλλογιζό-
ταν καλὰ εὗρισκε τοὺς φόβους τοῦ
αὐτοῦ ἀνόητους, μὰ ὅπωςδήποτε οἱ
συζητήσεις οἱ σχετικὲς μ' ἐκεῖνο τὸ
θέμα τὸν τάραζαν σὲ φοβερὸ σημεῖο.

Ἕνα βραδάκι, ὁ Τόμ, πῆρε τὸν
Χώκ καὶ ἀθήσασε μαζί του σὲ μιὰ ἀ-
πόμερη γωνιά γιὰ νὰ κά-
νουν συμβούλιο. Ἦταν κι'
αὐτὸ ἓνα ξελάφρωμα τὸ νὰ
μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ γιὰ
μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴ σφραγι-
δα ποὺ τοῦ βάλανε στὰ χεί-
λη καὶ νὰ μοιραστῇ τίς στε-
νοχώριες τοῦ μ' ἓναν ἄλλον.
Ἐπειτα ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν
ὁ Χώκ εἶχε κρατήσῃ κι'
αὐτὸς τὸ μυστικόν.

— Δὲ μοῦ λές Χώκ, δὲν
εἶπες τίποτε, σὲ ψυχὴ ;

— Τί πρᾶμα νὰ πῶ ;

— Ἐέρεις, καϊμένε.

— Καὶ βέβαια ποὺ δὲν
εἶπα.

— Οὐτε λέξῃ ;

— Στὴν τιμὴ μου καὶ
στὴν ψυχὴ μου, οὐτε λέξῃ.
Γιατὶ μὲ ρωτᾷς ;

— Νά... γιατί φοβό-
μουν...

— Μά, καϊμένε Τόμ,
ἂν, ἔεστομίσαμε καὶ
μιὰ λέξῃ ἀκόμη δὲν
θᾶχαμε εὔτε δυὸ μέ-
ρες ζωὴ μπροστά μας,
αὐτὸ τὸ ξέρεις καλὸ-
τερα ἀπὸ μένα.

Ὁ Τόμ ἐνοιωσε ἔ-
να μεγάλο ἴβαρος νὰ
φεύγῃ ἀπὸ πάνω του.

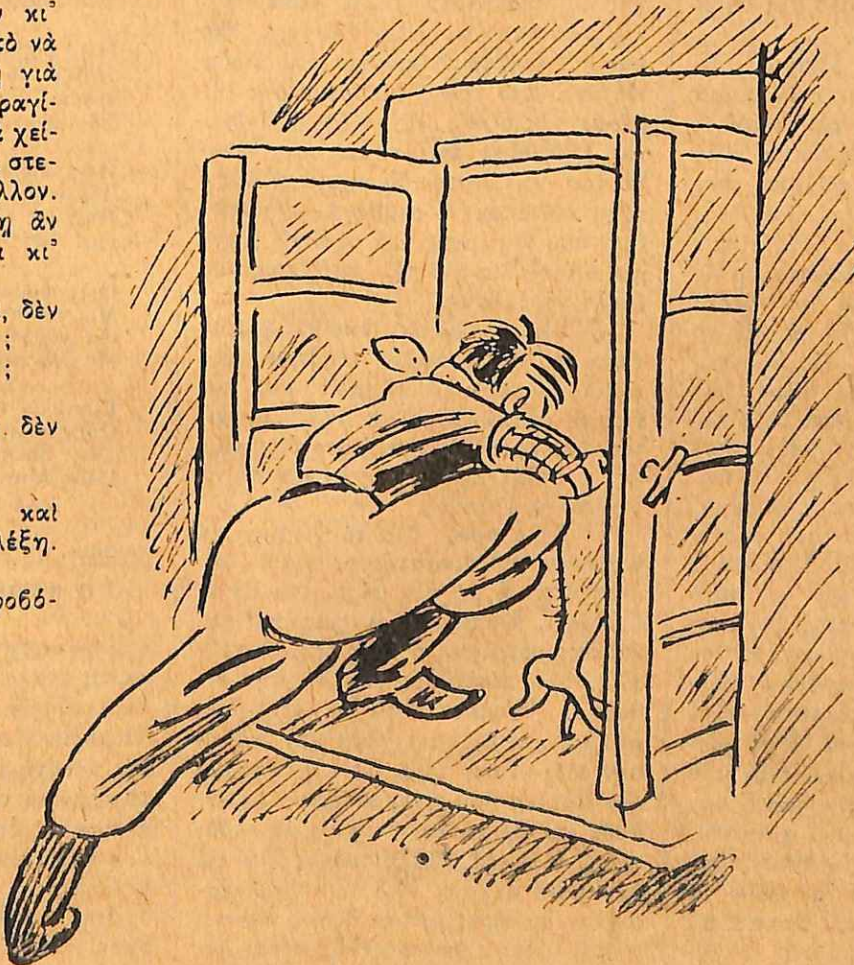
Σὲ λίγο ρώτησε :

— Χώκ, ἐσένα δὲ
θὰ μπορούσε κανεὶς

νὰ σοῦ πάρῃ λέξῃ ἀπὸ τὸ στόμα
σου, ἔ ;

— Νὰ μοῦ πάρῃ λέξῃ ; Αὐτὸ θὰ
γινόταν μόνον ἂν εἶχα ὄρεξῃ νὰ μὲ
πνίξῃ ἐκεῖνος ὁ διαβολοῖνδιάνος, εἰ-
δεμὴ πὼς μπορούσε νὰ μὲ κάνῃ νὰ
μιλήσω ;

— Ὡραία, τώρα εἶναι ὅλα ἐν τάξει.

«Μ' ἓνα πῆδημα ὁ Ἰνδιάνος Τζὸς βρέθηκε ἔξω
ἀπ' τὸ παράθυρο...»

Ὅσο δὲν μιλοῦμε δὲν ἔχουμε νὰ φο-
βηθοῦμε τίποτε. Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ
κακὸ ἔλα νὰ ὀρκιστοῦμε ἄλλη μιὰ
φορὰ.

Καὶ ἔδωσαν, ἄλλη μιὰ φορὰ ἓναν
φοβερὸ καὶ τρομερὸ ὄρκο.

— Δὲ μοῦ λές, καϊμένε Χώκ, τί
λένε ἓνα γύρω, γιατί ἐγὼ ἔχω ἀκού-
σει πολὺ ἀνκκατεμμένα πράματα.

— Ναί, ὅλο γιὰ τὸν Μούφ Πότερ
μιλοῦνε. Ὅλο γι' αὐτόν. Ὅποτε
τοὺς ἀκούω νιώθω κρύα νερά στὴν

πλάτη μου καὶ μοῦρ-
χεται νὰ βάλω μπα-
μπάκι στ' αὐτιά μου
μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ
μὴν ἀκούω αὐτά.

— Τὸ ἴδιο παθαίνω
κι' ἐγὼ. Φοβάμαι πὼς
δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ.
Δὲν τὸν λυπάσαι καμ-
μιὰ φορὰ ;

— Πάντα τὸν λυπά-
μαι. Δὲν ἔχει κάνει ὁ
κακομοίρης κακὸ σὲ
ἄνθρωπο. Ἐ, ἂν βγά-
ζεις καμμιὰ φορὰ κα-
νένα ψαράκι καὶ τὸ

πουλάει καὶ μεθάει, ἔ,
αὐτὸ ὅλοι τὸ κάνουν,
— ἢ σχεδὸν ὅλοι νὰ
ποῦμε. Ἐμένα μιὰ
φορὰ μοῦ ἔδωσε μισὸ
ψάρι, ἐνῶ, εὔτε τὸ ὀ-
λόκληρο (θὰ ἔφτανε
γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ
πολλὲς ἄλλες φορές
μὲ βοήθησε.

— Καὶ ἐμένα μοῦ
μπάλωσε τὸν ἀετό μου
καὶ μοῦ ἔδεσε τ' ἀγκί-
στρια μου μὲ τρίχα.
Πολὺ θὰ ἤθελα, ἂν
μπορούσαμε νὰ τοῦ
κάνουμε τίποτε, Χώκ,
νὰ τὸν βοηθήσουμε,
νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυ-
λακὴ.

— Και τι θά τού κάναμε ; Θά τόν τσάκωναν και θά τόν ἔχωναν πάλι μέσα.

— Κάνουν ὅμως σάν νά ἦτανε ὁ δξαποδῶ ὁ ἴδιος, ἐνῶ ὁ κακομοῖρης δὲν ἔκανε τίποτε ἀπ' ὅ,τι τοῦ κατηγοροῦνε.

— Καί μιᾶνε γι' αὐτὸν σὰ νά ἦταν ὁ πιὸ αἰμοβόρος κακοῦργος μέσα σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, καί πῶς ἔπρεπε ἀπὸ χρόνια νὰ τόν εἶχανε κρεμάσει.

— Ναί, αὐτὰ λένε, ἐγὼ μάλιστα ἄκουσα ἕναν νὰ λέγῃ, πῶς ἂν δὲ βρισκόταν μὲς στὴ φυλακὴ θά τόν εἶχαν λυντσάσει.

— Καί νᾶσαι βέβαιος, ὅτι θά τῷ κάναν.

Ἡ συνομιλία αὐτὴ πολὺ λίγη παρηγορία ἔδωσε καὶ στοὺς δύο.

Ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ, πῆγαν καὶ στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα, πῶς ἴσως μπορούσε νὰ συμβῇ τίποτε πού νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴ στενοχώρια τους. Μὰ τίποτε δὲν συνέβη. Οὔτε ἄγγελος, οὔτε καλὴ μήγισσα ἦρθε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δυστυχισμένον ὑπόδικον.

Τὰ παιδιά πῆγαν κοντὰ στὸ καγκελλόφρακτο παράθυρο γιὰ νὰ προσφέρουν στὸν Πόττερ καπνὸ καὶ σπέρτα, ὅπως ἔκαναν συχνά.

Ὁ τρόπος πού τοὺς ἔδειχνε τὴν εὐγνωμοσύνη του, γι' αὐτὰ τὰ μικρά τους δῶρα, τοὺς ράγιζε τὴν καρδιά. Σήμερα ὅμως, ἦταν χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τοὺς φάνηκε πῶς ἦταν οἱ π.ὁ ποταποὶ καὶ ἀνανδροὶ προδότες, ὅταν ὁ Πόττερ τοὺς εἶπε :

— Τί καλοὶ πού εἶσατε μαζί μου, παιδιά, καλύτεροι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ποτέ μου δὲ θά σᾶς τὸ ξεχάσω αὐτό, ὅχι ποτέ. Πολλὲς φορές λέω μέσα μου, πῶς ὅλων τῶν παιδιῶν τοὺς ἔχω μπαλώσει τοὺς ἄε τοὺς τους καὶ τοὺς ἔχω δαίξει πού εἶναι οἱ καλύτερες μεριὲς γιὰ νὰ πηγαίνουν νὰ ψαρεύουν, μὰ ὅλα ξέχασαν τὸ γέρο Μούφ τώρα στὴ δυστυχία του — ὅλα, μόνον ὁ Τὸμ καὶ ὁ Χὼκ δὲ τὸν ξέχασαν, καί γι' αὐτὸ οὔτε ὁ γέρο Μούφ θά τοὺς ξεχάσῃ. Βλέπετε, παιδιά μου, γιὰ νὰ κάτσω νὰ μεθύσω, τί φοβερό πράγμα ἔκανα, ἀλλοιῶς δὲ θά μπορούσα ποτέ μου νὰ τὸ κάνω καὶ τώρα θά μὲ κρεμάσουν καὶ καλὰ νὰ πάθω, ἔτσι μοῦ πρέπει καὶ θάναί καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιο τὸ καλύτερο, ἔτσι μοῦ φαίνεται. Ἄς εἶναι, ἄς μὴν κουβεντιάσουμε πιά γι' αὐτὸ τὸ πράγμα. Δὲ θέλω νὰ σᾶς κάνω τὴν καρδιά σας βαρειά μὲ τίς ἀνοησίες μου, γιατί ἐσεῖς φανήκατε τόσο καλοὶ μαζί μου. Ἐνα μόνον σᾶς λέω : Μὴ μεθύσετε ποτέ σας,

ὅταν μεγαλώσετε καὶ τότε δὲν ἔχετε ποτέ φόβο νὰ μπῆτε ἐδῶ μέσα. Γιὰ ἐλάτε κοντήτερα, νὰ ἰδῶ, εἶναι ἀλήθεια, μὰ παρηγοριά γιὰ μένα νὰ βλέπω κι' ἕνα καλὸ πρόσωπο, ὅταν βρίσκουμαι ἐδῶ πού βρίσκουμαι. Θά ἤθελα νὰ σᾶς δώσω τὸ χέρι μου θά ἔπρεπε ὅμως νὰ περάσετε τὰ δικὰ σας χεράκια ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα, γιατί τὰ δικὰ μου εἶναι πολὺ μεγάλα καὶ δὲ μποροῦν. Μικρά εἶναι τὰ χεράκια σας, μικρά κι' ἄδυνατα καὶ ὁμως βοήθησαν τόσο πολὺ τὸν δυστυχισμένο τὸν Πούφ Πόττερ καὶ θά τοῦ ἔκαναν ἀκόμη περισσότερα ἂν μπορούσαν.

Ὁ Τὸμ γύρισε σπῆτι του σ' ἐλεεινὴ κατὰστασι καὶ ὅλη τὴ νύχτα εἶχε ἐπιάλτες. Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν παραλλήλῃ ἔκανε ἀδιάκοπα βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ δικαστήριον σὰ νὰ τὸν τραβοῦσε μιά ἀκατανίκητη ἔλξη καὶ μὲ μεγάλο κόπο κατῴρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸ του. Κι' ὁ Χὼκ τὰ ἴδια μαρτύρια τραβοῦσε. Ἀπόφευγὰν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅσο περισσότερο μπορούσαν. Ὁ Τὸμ τέντωνε τ' αὐτιά του, κάθε φορά πού ἔβλεπε μιά παρὰ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ δικαστήριον, μὰ τὰ νέα πού ἄκουγε, ἦταν ὁλοένα καὶ πιὸ δυσάρεστα. Κάθε μέρα συγκεντρώνονταν καὶ νέα στοιχεῖα ὅλο καὶ πιὸ ἐπιβαρυντικά γιὰ τὸν Μούφ Πόττερ. Στὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς δίκης, εἶπαν ὅτι ὁ Ἰνδιάνος Τζόε εἶχε ἐπαναλάβει τὴν πρῶτη του κατὰθεση δίχως ν' ἀλλάξῃ λέξη καὶ ἐπέμενε σταθερὰ σ' αὐτὴν ἔτσι πού δὲν ἔμενε πιά σχεδὸν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπόφασιν πού ἔμελε νὰ ἐκδοθῇ.

Ὁ Τὸμ τὸ βράδυ ἐκεῖνο γύρισε σπῆτι του πολὺ ἄργα. Πῆδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν κάμαρά του καὶ ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ταραχὴ του. Ὁρες ὁλόκληρες στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του δίχως νὰ μπορῇ νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε μαζευθεῖ στὸ δικαστήριον, γιατί σὴ μέρα ἦταν ἡ μεγάλῃ μέρα πού θά ἐβγαίνει ἡ ἀπόφασιν. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, σφιγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλο σὰν σαρκέλλες γέμιζαν τὴν αἴθουσα. Ὑστερὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα μπῆκαν οἱ ἑνορκιοὶ μέσα καὶ κάθησαν στὶς θέσεις τους. Σὲ λίγο ἔφεραν τὸν Πόττερ πού ἦταν κίτρινος σὰ νεκρὸς καὶ βρισκόμενος δεμμένος μὲ αἰσίδες. Κάθησε ἀπελπισμένος καὶ μὲ σκυμμένο κεφάλι, ἐνῶ ὅλοι τοῦ ἐρριχναν σκληρὰς ματιὰς δίχως κανένα οἴκτο. Ὅχι λιγώτερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸν Πόττερ συγκέντρωνε ὁ Ἰνδιάνος Τζόε, πού καθόταν στὸ ἐδῶλιο

τῶν μαρτύρων καὶ κοίταζε ὅλους μὲ ἱταμὸ ὕψος. Σὲ λίγα λεπτά ἦρθε καὶ ὁ δικαστὴς καὶ ἐκήρυξε τὴν ἐνῆρξιν τῆς συνεδρίασης.

Πρῶτος παρουσιάστηκε ἕνας μάρτυς πού κατέθεσε πῶς εἶδε τὸν Μούφ Πόττερ, τὰ ξημερώματα τῆς ἐπομένης τοῦ φόνου, νὰ πλένεται σ' ἕνα ρυάκι καὶ νὰ τὸ βάζει στὰ πόδια μόλις κατὰλαβε πῶς τὸν ἔβλεπαν.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΩΣ ΦΟΒΑΜΑΙ ΤΟΝ ΑΡΑΠΗ

Πῶς φοβᾶμαι τὸν ἀράπη ! ..
Ροκανίζει τὰ παιδιά,
Ποὺ δὲ νοιώθουν ἀγάπην
Καὶ δὲν ἔχουν καρδιά. ..

Πῶς φοβᾶμαι τὸν Ἀράπη ! ..
Ἐχε ροῦχα παρδαλά,
Κι' ἕνα βρώμικο τσουράπι
Στὸ ποδάρι του γελά ! ..

Πῶς φοβᾶμαι τὸν Ἀράπη ! ..
Θεὸ ! .. Τί χόρια μελαψά ! ..
Μοιάζει ἀλήθεια στὸ χασάπη,
Γιὰ αἷμα πάντα πού διψᾷ ! ..

Πῶς φοβᾶμαι τὸν Ἀράπη ! ..
Στόμα πῦχει φοβερό ! ..
Θά μὲ χάρῃ .. καὶ σάν χάπι
Στὸ λαιμὸ του θά γλυστερῶ ! ..

Πῶς φοβᾶμαι τὸν Ἀράπη ! ..
Παίξει τὸ κυνηγητό !
Μὰ κι' ἐγὼ μὲς στὸ ντουλάπι
Σὰν ποντίκι θά κρυφτῶ ! ..

Πῶς φοβᾶμαι τὸν Ἀράπη
Ὡχὸν θέ μου, τί κακό ! ..
Πῶς νὰ τόνε κάνω ξάπι;
Ποῦ νὰ βρῶ, τὸ γιαιτρικό ; ..

Πῶς φοβᾶμαι τὸν Ἀράπη ! ..
Μὰ γιὰ στάσου καὶ θαρρῶ,
Θά νικήσω τὸ σατράπη
Μ' ἕνα τρόπο μυστικό ! ..

Γιατί ἂν τρέμω τὸν Ἀράπη
Θάβρω τὴν παρηγοριά
Στῆς Μαρμῆς μου τὴν ἀγάπην
Στῆς Μαρμῆς τὴν ἀγκαλιά ! ..

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΠΑΛΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ο ΚΑΦΕΣ ΚΙ' Ο ΡΑΚΙΝΑΣ

Τὴν ἐποχὴ πού ὁ Ρακίνας ἔγραφε τίς τραγωδίες του, ὁ καφὲς ἦταν «καινούργιο φρούτο» στὴ Γαλλία. Ἡ κυρία Σεβινιὲ δὲν ἐχώνευε οὔτε τὸν ποιητὴ τῆς «Ἀνδρομάχης» οὔτε τὸ ἔξωτικὸ ποτό. Καὶ σὲ μιά ἀπὸ τίς περιφημίες ἐπιστολῆς τῆς γράφει :

«Ὁ Ρακίνας θά περάσῃ ὅπως κι' ὁ καφὲς».

Διπλὴ πλάνη. Οὔτε ὁ Ρακίνας πέρασε, οὔτε ὁ καφὲς. Κι' ἴσως δὲν θά περάσουν ποτέ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΤΑΦΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΥΤΟΝ τὸν καιρὸ ἡ σταφίδα εἶναι στάλῳνια. Τὴ λέμε *μαύρη*, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Ἐχει ἕνα χρῶμα δικό της πού θά μπορούσαμε νὰ τὸ ποῦμε *σταφιδί*, ὅπως λέμε *καφετὶ* καὶ *φιστικί*. Ἐνα χρῶμα σκοῦρο βέβαιον, μὰ πού κλίνει πότε στὸ βαθυκόκκινον, πότε στὸ βαθυγάλαζον καὶ πότε στὸ βαθύ μενεζελί, κατὰ τὴν ὥρα καὶ κατὰ τὸ φῶς. Ἐνα χρῶμα τελοσπάντων ἀπροσδιόριστο, ὅπως πολλῶν ἄλλων πραγμάτων. Προσδιορίστε π. χ. μὲ μιά λέξη τὸ χρῶμα τῆς ρέγκας. Ἐνας ποιητὴς εἶπε γι' αὐτὴν πῶς ἔχει ὅλες τίς ἀνταγίες τοῦ δυτικοῦ οὐρανοῦ στὶς χώρες τοῦ βορρᾶ, τὴν ὥρα πού βασιλεύει ὁ ἥλιος. Τί θάβρισκε ἄραγε νὰ πῇ γιὰ τὸ χρῶμα τῆς σταφίδας — ἀλλοιώτικο ὅταν τὸ ὥριμον τσαμπὶ κρέμεται ἀνάμεσα στὰ χρυσοπράσινα κληματόφυλλα, ἀλλοιώτικο ὅταν ἀπλώνεται στὰλῳνι καὶ τὸ φῆνε ὁ αὐγουστιάτικος ἥλιος, ἀλλοιώτικο ὅταν ξεραθῇ, καὶ γίνῃ ρῶγα-ρῶγα, καὶ πατικωθῇ στὴν κασέλα ἢ στὸ βαρέλι;

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ χρῶμα τῆς ἰδιαίτερο, παρὰ κι' ἡ μυρωδιά της. Θυμοῦμαι πῶς μοῦ ἄρεσε, πῶς μὲ μεθοῦσε, ὅταν ἤμουν μικρὸς στὴν πατρίδα μου τὴ σταφιδόφορον, καὶ πῆγαίνα στὴν ἐξοχή, στὰ χτήματα, τὸν καιρὸ πού ἡ σταφίδα ἦταν ἀπλωμένη στὰλῳνια. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμη πῶς τὴν ἐφρόντιζαν, πῶς τὴν ἐπρόσεχαν, πῶς τὴν ἐπεριποιούνταν οἱ κτηματίες. Τὴν εἶχαν πραγματικῶς «μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ». Κοντὰ στὰλῳνια περίμεναν στίβες οἱ ψάθες, νὰ τὴ σκεπάσουν μόλις συννέφιαζε ὁ οὐρανὸς κι' ἦταν φόβος νὰ ρίξῃ καμμιὰ ψυχάλα. Τί ἀγωνία, θε μου, νὰ μὴ βρέξῃ ὅσο ἡ σταφίδα ψηνόταν στὰλῳνια, καὶ τί χαρὰ ὅταν ἔδινε ὁ Θεὸς καὶ τὴ σήκωναν ἄβροχην, ξερὴ, στερεή, γυαλιστερή, ὡραία. Γιατί τότε εἶχε τὴ μεγάλῃ ἀξία. Οἱ κτηματίες τὴν ἀλλάζαν μ' ἐγγλέτικες λίρες, ἦταν χρυσάφι, πλοῦτος, θησαυρός. Κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς γῆς δὲν ἀξίζει ὅσο ἡ μαύρη σταφίδα. Τὰ χωράφια τᾶκαναν ἀμπέλια, ξερρίζωναν ἀλύπητα ἐλιές γιὰ νὰ φυτέψουν «κούρβουλα», κι' ἡ σταφίδα ἐκείνη τὸν καιρὸ βασιλευσε παντοῦ, ἦταν στὶς δόξες της.

Ἐδῶ θά σᾶς διηγηθῶ μιά παλιὰ ξακουστὴν ἱστορίαν. Ἦταν ἕνας μικρὸς κτηματίας, ὁ Πανάγαρης, πού ἔκανε μόνον σταφίδα. Μέσα στὸ μεγάλο κά-

πο, τὸ χτήμα του ἦταν τὸ μικρότερο· τίς χρονιὰς ὅμως πού ἡ σταφίδα του σηκώνεταν ἄβροχην, τοῦ ἔδινε ἀρκετά. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν τρομάρα πού εἶχε μὴ βρέξῃ ὅσες ἡμέρες τὴν εἶχε στάλῳνια. Ἐκείνο τὸ πρωῒ, ἐπισκοπώντας τὸν οὐρανόν, εἶδε μακρὰ ἐν' ἄσπρῳ συννεφάκι. Δὲν ἀνησύχησε καὶ πολὺ. Ἀλλὰ σιγά-σιγά τὸ συννεφάκι πλησίαζε, μεγάλωνε καὶ μαύριζε. Ὡς τὸ μεσημέρι, ἦταν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ χτήματάκι τοῦ Πανάγαρη. Τὸ σκέπαζε ἴσα-ἴσα. Σταματισμένο ἐκεῖ, ἄρχισε κίολα νὰστράφτῃ, νὰ βροντᾷ καὶ σὲ λίγο... νὰ βρέξῃ. Ὡ, δυστυχία ! Τοῦ κᾶκου ὁ Πανάγαρης σκεπάσει τὴ σταφίδα του μὲ κάτι παλιοψάθες πού εἶχε. Ἡ βροχὴ πέφτει τόσο ραγδαία, πού τοῦ τὴν κάνει μούσκεμα. Τοῦ τὴν παίρνει κίελας ἀπὸ τάλῳνια στοὺς τράφους. Κι' αὐτό, ἐνῶ ὅλα τᾶλλα χτήματα γύρω ἔχουν ἥλιο καὶ χαρὰ Θεοῦ ! Τί ἀδικία ἦταν αὕτη ; Τρέλλα τὸν πιάνει τὸ φτωχὸ Πανάγαρη. Καὶ στὴν τρέλλα του, ἀρπάζει τὸ τουφέκι του, σημαδεύει ψηλά, στὸ ζενίθ, καὶ ρίχνει. Ἦθελε νὰ σκοτώσῃ... τὸ Δία πού ἔβρεξε.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸν καιρὸ ἡ σταφίδα ἦταν στὶς δόξες της. Ἐ, τώρα δὲν εἶναι πιά... Ἡ Ἀγγλία, ἡ Εὐρώπη, ἔπαψε σιγά-σιγά νὰ «τραβά» τόσο σταφίδα ἀπὸ τὴν Ἑλλά-

δα. Τώρα παίρνει κι' ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Καὶ γενικά, οἱ ἄνθρωποι στοὺς πολιτισμένους τόπους δὲν τρῶνε πιά, δὲν ξεδεύουν τόσο μαύρη σταφίδα ὅση ἄλλοτε. Ρίχτηκαν σ' ἄλλα ἐξωτικά φρούτα, π.χ. στὰ πορτοκάλια. Ἔτσι οἱ τιμὲς ἔπεφταν, πολλὴ ἑλληνικὴ σταφίδα ἔμενε ἀπούλητη νὰ σαπίζῃ καὶ νὰ σκουλικιάζῃ στὶς ἀποθήκες, ἦρθε κρίσις κι' ἔγινε ὁ Σταφιδικὸς Ὁργανισμός. Γιὰ κάθε ὁκτασταφίδα πού ἀγοράζει ὁ ἔμπορος πλῶνει δύομισι δραχμὲς φόρο στὸ Σταφιδικὸ Ὁργανισμό, γιὰ νὰ μπορῇ νὰγοράξῃ τὰ περισσεύματα καὶ νὰνακουφί-ζονται κάπως οἱ ἄτυχοι παραγωγοί.

Ἀλλὰ οὔτε μ' αὐτὸ τὸ μέτρο, οὔτε μὲ ὅσα ἄλλα ἔλαβε τὸ κράτος, ἡ μαύρη σταφίδα ξαναγύρισε στὶς παλιὲς της δόξες. Μοιραία, ἡ παραγωγὴ λιγότεψε καὶ λιγοστεύει ὁλοένα. Μὲ τὴν ἴδια σκληρότητα πού οἱ κτηματίες ἔκοβαν ἄλλοτε τίς ἐλιές, τὴν ξερρίζωνουν τὴ σταφίδα καὶ στὴ θέση της φυτεύουν πάλι ἐλιές ἢ σπέρνουν στάρι, ρύζι καὶ μπαμπούκι. Αὐτὰ εἶναι πάντα πιὸ σίγουρα, πιὸ κερδοφόρα. Αἰώνιος, βλέπετε, ὁ νόμος «τῆς ζητήσεως καὶ τῆς προσφοράς». Αὐτὸς κανονίζει τίς τιμὲς, αὐτὸς ρυθμίζει τὴν παραγωγὴ καὶ τὸ ἔμπορι. Καὶ αὐτὸς μεταβάλλει τὸν ἐλαίωνα σ' ἀμπέλι καὶ τὸ ἀμπέλι σὲ χωράφι...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

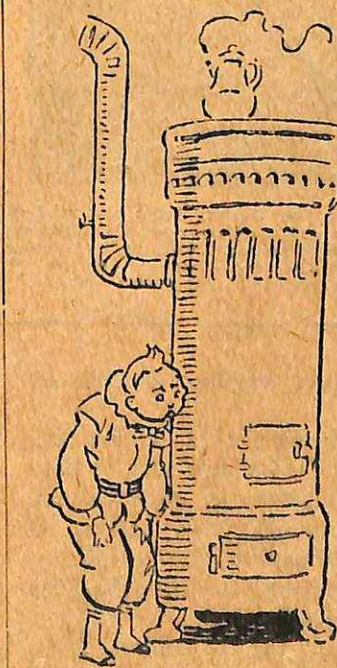
Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

Κ'

Τίποτα δὲν τοῦ εἶχε κάνει τὸ κοῦο. Ἀπεναντίας τὸν χειροτέρεψε. Ἀλλὰ γιὰ στάσου ! Μήπως θά τοῦ ἔκανε καλὸ τὸ ζεστό; Ναί, ναί, τὸ ζεστὸ ὠφελεῖ σὲ κάθε πόνο. Κι' ἔπρεπε νὰ τὸ δοκιμάσῃ κι' αὐτό. Νά, στὸ διάδρομο ἡ σόμπα ἦταν ἀναμμένη. Μεγάλῃ, «διαρκoῦς καύσεως» ὅπως λένε, ζέσταινε μέρα καὶ νύχτα ὅλο τὸ σπίτι...

Ναί, θά πάῃ στὴ σόμπα... Ξανασηκώνεται, ξαναντύνεται καὶ βγαίνει σιγά-σιγά στὸ διάδρομο... Ἡ σόμπα δὲν καίει καὶ τόσο πολὺ. Κάθεται κοντὰ της καὶ ἀκουμπάει, κολλάει σχεδὸν τὸ μάγουλό του ἐπάνω της. Ἄ, τί ὡραία ζέστη ! πῶς τὴ θέλει ! πῶς τὴ δέχεται ! Καὶ σὲ λίγο ὁ πόνος πάλι τοῦ περνᾷ... Ὁραία !

Μὰ μπορεῖ νὰ καθήσῃ ὅλη τὴ νύχτα στὸ διάδρομο, κολλημένος στὴ σόμπα ; Πρέπει καὶ νὰ κοιμηθῇ... Μ' ἂν, ὅταν τοῦ λείψῃ ἡ ζέστη τὸν ξαναρχίσῃ ὁ πόνος ; Ὅσο ζεστὸ κι' ἂν εἶναι τὸ κρεβάτι του δὲν εἶναι βέβαιον σὰν τὴ σόμπα... Σκέπτεται λοιπὸν τί νὰ κάμῃ γιὰ νὰ διατηρήσῃ ἐκεῖνη τὴ ζέστη πού αἰσθάνεται στὸ μάγουλό του.

Καὶ τὸ βροῖκει : Θά ξαναπέσῃ στὸ κρεβάτι του, καὶ θά σκεπασθῇ καλὰ, θά κουκουλωθῇ μ' ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει.
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ - ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Υστερα από μερικές βδομάδες ή Ακαδημία της Ιατρικής ανήγγειλε στο πρόγραμμα της την ανακοίνωση του Μουζέν, με τίτλο: «Περί της δυνατότητας της κατά βούλησιν διακοπής των ζωϊκών λειτουργιών τη βοηθεία του ψύχους». Αυτός ο άορις-στος τίτλος δεν έδινε την παραμικρή ιδέα του τί έμελλε ν' αντικρύσουν μπρός στα μάτια τους οι Ακαδημαϊκοί και ο κόσμος όλος και ο Νταρλιέ έτρεβε τα χέρια του καθώς συλλογιζόταν την κατάπληξη που θα προκαλούσε ή θαυμαστή ανακάλυψη του Μουζέν και τα μούτρα που θα έκαναν όσοι ζήλευαν και όσοι φθονούσαν το νεαρό επιστήμονα για την εργατικότητα του και για τη συμπάθεια που του έδειχναν οι καθηγητές του.

Τα μηχανήματα που χρειάζονταν να μεταφέρει ο Μουζέν στην Ακαδημία, για να επιδείξη εκεί τα πειράματά του, δεν ήταν ούτε μεγάλα ούτε δύσκολα στη μεταφορά: Μια σύριγγα με πέντε ενέσεις, ή μηχανή με τις βιγενείς ακτίνες, και το μικρό κουτί με τους μυστηριώδεις δείκτες, που μπορούσε κανείς να το ένωση με οποιαδήποτε ηλεκτρική πρίζα.

Την ώρισμένη μέρα, χάρις σε μερικές πληροφορίες, που είχαν δοθεί με μεγάλη τέχνη στις έφημερίδες, το μεγάλο άμφιθέατρο της Ακαδημίας ήταν τόσο γεμάτο ώστε με δυσκολία χωρούσε όλο το πλήθος των επιστημόνων, των δημοσιογράφων και των περιέργων, που είχε μαζευτεί για ν' ακούση την ανακοίνωση. Κι' ή περιέργεια του κοινού γινόταν ακόμη μεγαλύτερη όσο έδλεπε το Μουζέν με σταυρωμένα χέρια ανάμεσα στα κιώτια και στα μηχανήματά του.

Μόλις άρχισε ή συνεδρίαση ο Νταρλιέ παρουσίασε το μαθητή του και ύστερα του έδωσε το λόγο. Ο Μουζέν σηκώθηκε κι' ύστερα από μια μικρή εισήγηση άρχισε να αναπτύσσει καθαρά και φωτεινά το θέμα του, αναφέροντας και όλες τις έρευνες του από την άρχή, τις προσπάθειές του, τις άποτυχίες του και τέλος της έπιτυχίες του.

Κανείς δε μιλούσε μέσα στην αίθουσα. Όλοι τον άκουγαν με έκπληξη και άνυπομονησία για να ιδούν ποιά θα φθάση. Όταν ο Μουζέν έπρότεινε να εκτελέσει μερικά από τα

πειράματά του μπροστά στο κοινό, όλοι έσκυψαν τα κεφάλια τους να ιδούν καλύτερα. Οι ειδικοί άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους. Πολλοί έδειχναν φανερά τη δυσπιστία τους και όταν άρχισε ο Μουζέν τις προετοιμασίες του μαζεύτηκε γύρω του, ένας κύκλος από επιστήμονες, που έβλεγχαν με τη μεγαλύτερη λεπτολογία, όλα όσα έκανε και παρακολου-

ούπο το μηδέν. Καθένα από τα ζώα αυτά έχει υποβληθεί πολλές φορές, ως τώρα, στα πειράματα που θα επαναλάβω μπροστά σας. Ας άρχισουμε από το σκύλο.

Ο κύκλος έγινε στενότερος γύρω από το τραπέζι. Ο ένας πατούσε επάνω στον άλλο. Παρ' όλο το σκεπτικισμό και τη δυσπιστία που πολλοί έδειχναν με χτυπητό τρόπο, κανείς δεν έμεινε που να μη νοιώθη την αγωνία να του σφίγγει το λαιμό μπροστά στο θάυμα που έμελλε ίσως να δει να γίνεται μπροστά του.

— Άγαπητοί συνάδελφοι, είπε ο Νταρλιέ, σάς παρακαλώ πρώτα απ' όλα να πιστοποιήσετε τον θάνατο αυτού του ζώου.

Έδωσαν ένα θερμόμετρο επάνω στο σκυλί που έδειξε — 26°. Ένας γιατρός δοκίμασε να το τρυπήσει με μια βελόνα, μα ή βελόνα έσπασε σαν γυαλί επάνω στο παγωμένο σώμα χωρίς να εισχωρήσει διόλου μέσα.

Δεν υπήρχε άμφιβολία ο σκύλος ήταν νεκρός.

Τότε ο Μουζέν, με τη βοήθεια της Ναδίας άρχισε το πείραμά του εξηγώντας όλη τη διαδικασία με κάθε της λεπτομέρεια.

Έδωσαν πρώτα στο πτώμα του σκύλου το φυσιολογική του θερμοκρασία, βάζοντας σ' ενέργεια διαφόρων ειδών ηλεκτρικά ρεύματα. Υστερα, όταν το σώμα απέκτησε κάποια εύκαμψία, ο Μουζέν πήρε τη σύριγγα, και έχυσε τον τριανταφυλλί όρρο μέσα στην καρδιά του σκύλου.

Η Ναδία που παρακολουθούσε τη διαδικασία με το χέρι στο διακόπτη του έδένινου κουτιού, έστριψε το κουμπί. Ένα ψιθύρισμα άκούστηκε σ' όλη την αίθουσα μόλις ο προβολέας άρχισε να ρίχνει το μαδι φως του πάνω από το σώμα του σκύλου.

Ένας Ακαδημαϊκός δοκίμασε ν' άπλώσει το χέρι του προς το φως, μα ο Μουζέν τον σταμάτησε:

— Προσοχή! έφώναξε. Οι βιγενείς ακτίνες είναι πολύ δυνατές και δεν γνωρίζω ακόμη όλες τις συνέπειές τους.

Η παρατήρηση όμως αυτή χάθηκε μες στη γενική όχλοση. Ο σκύλος είχε άνοιξει τα μάτια του. . . το στήθος του φούσκωσε. . . τεντώθηκε και μ' ένα πήδημα στάθηκε στα πόδια του. Τόσος ήταν ο θαυμασμός και ή κατάπληξη όλων γύρω που δεν άκούστηκε καμιά φωνή, μόνον ένας βαθύς αναστεναγμός. Μόνο ο Μουζέν είχε μείνει άσυγκίνητος και συνέχισε:

— Θα ξυπνήσουμε τώρα τη γάτα και τη μαϊμού.

Ο κόσμος είχε τώρα άνεβει στις καρέκλες και στους πάγκους για να μη χάση τίποτε από το θαύμα αυτό, που θα γινόταν πάλι μπροστά στα μάτια του. Πρώτα αναστήθηκε ή γάτα και άρχισε εύθως να γλύφει τη γούνα της που ήταν βρεγμένη και άνακατωμένη. Η μαϊμού άργησε περισσότερο να συνέλθει από το λήθαργό της, μα μόλις ξύπνησε και άνοιξε τα μάτια της, έρριξε μια τρομαγμένη ματιά γύρω της. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που γέμιζαν τη σάλλα την έτρόμαζαν και πριν προφτάση ο Μουζέν να την πιάσει έβαλε μια φωνή, έπήδησε στους ώμους του πρώτου σεβάσιμου καθηγητή, που βρέθηκε μπροστά του και από ώμο σε ώμο, από κεφάλι σε κεφάλι πηδώντας και σκαρφαλώνοντας έφθασε στην άκρη της σάλλας. Από εκεί, συνεχίζοντας τη φυγή της, άρπάχτηκε από μια κολώνα, από κείνες που υποβάσταζαν τον έξωστη, σκαρφάλωσε επάνω στο κιονόκρανο. Εκεί έμεινε γαντζωμένη και άρχισε να κάνει φοβερούς μερφασμούς, να φωνάζει και να γαυγίζει, σαν να ήθελε να βρίση όλο τον κόσμο, που την κοίταζε αποκάτω.

Είναι άδύνατο να περιγραφεί, τί έγινε εκείνη την ώρα. Ένα κύμα ανθρώπων ώρμησε επάνω στον Μουζέν, κινδυνεύοντας να τον πνίξει. Ο κόσμος χαλούσε από τα χειροκροτήματα και τις έπευφημίες. Οι επιστήμονες, οι τόσο μετρημένοι πάντα και συντηρητικοί βρίσκονταν σε πρκαλήρημα ένθουςιασμού. Οι δημοσιογράφοι, μάτια πάλευαν ν' άνοίξουν δρόμο προς τον Μουζέν, που τον έπνιγε το πλήθος. Ο Νταρλιέ προσπαθούσε να προστατεύσει τη Ναδία από το συνωστισμό.

Τέλος ο πρόεδρος, μ' όλο που κι' αυτός ένοιωθε μεγάλη συγκίνηση και ταραχή, κατάφερε να βάλει κάποια τάξη. Κι' όταν έγινε σχετική ήσυχία άνέδθηκε στην έδρα και μίλησε για τη συγκίνηση, που αισθάνονταν όλος ο επιστημονικός κόσμος, για την εύγνωμοσύνη, που χρωστούσε ή ανθρωπότητα στο Μουζέν που με την ανακάλυψή του αυτήν είχε νικήσει το θάνατο. Ο Μουζέν σήκωσε το χέρι ζητώντας το λόγο. Οι λόγοι του άκούστηκαν μέσα σε θρησκευτική σιωπή.

— Κύριοι, είπε, δεν άξιζω εγώ μονάχος μου τα χειροκροτήματά σας και τις έπευφημίες σας. Εγώ δεν είμαι παρά ο μαθητής του καθηγητή

Νταρλιέ. Έχω δε και μια μοναδική συνεργάτρια τη δεσποινίδα Ναδία Πετρένκο. Σ' αυτούς τους δυο χρωστώ σχεδόν άποκλειστικά την έπιτυχία των πειραμάτων μου.

(Άκολουθεί)

KIMON ALKIDHS

ΔΙΠΤΥΧΑ

7

Κάστρα βενέτικα τρανά,
Που σάς σεβάστηκε ως τα τώρα
Γοργά κι' ο χρόνος που περνά
Κι' όχτρων κι' όμων χειμώνων μπόρα,

Ό νους μου πιά δεν το χωρεί
Κι' άσχημου όνείρου θάνα πλάνη,
Να κοιτάστε άμορφοι σωροί
Κάτω από γκρεμιστή σκαπάνη!

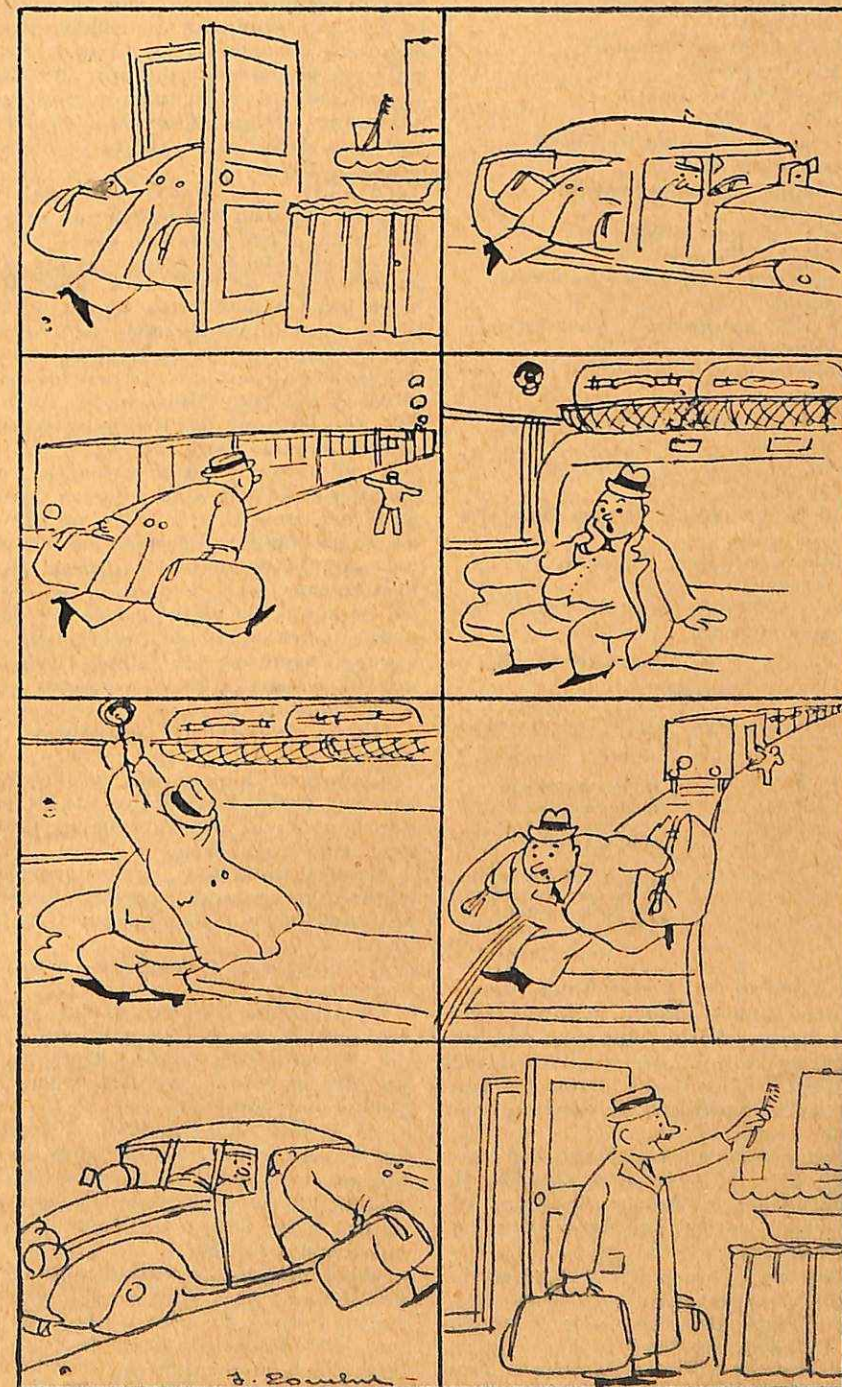
8

Βουβό ψηλά δίχως μιλιά,
Στον τοίχο άκόμα έχασμένο,
Λες συλλογιέσαι τα παλιά,
Φτωχό ρολόι μου, κουρασμένο.

Κι' όμως μαζί κάποια φορά,
Όταν άδιάκοπα χτυπούσες,
Θλιβόμαστε στη συμφορά
Και στη χαρά μας έγελούσες!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΕΙΧΕ ΞΕΧΑΣΕΙ ΤΗ ΒΟΥΡΤΣΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ!

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 8 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Θάορη καιρός που κεί ψηλά
θ' ανέβω
Θάορη καιρός που στά παλάτια
αυτά θα ξήσω,
Όταν μιά μέρα τ' Απριλίου
άπελπιστώ
Και τα κακά του κόσμου,
θέ ν' αφήσω.
Σάν ανεβώ στο άψηλό
αυτό βουνό
Και δώ τη θάλασσα με κρίνα
στολισμένη,
Κι' ακούσω κάποια μελωδία
χαρωπή,
Ύμνο στη φύση την
άπριλοφορεμένη.
Μέσα στού κούκκου το μονότονο
ρυθμό
Και στής καμπάνας το γλυκύτατο
τροπάρι,
Τά χείλη μου θ' ανοίξουν
σιγανά,
Κάποιο σκοπό να ψιθυρίσουν
μέ χάρη.
Τότες οι ήχοι της καμπάνας,
οί γλυκοί,
Που τό σπερνό, λάντα προσεύχονται
γιά μένα,
Τήν ύστερή μου, θ' ανεβάσουν
προσευχή,
Στους ουρανούς και στ' αγγελούδια
τά θλιμμένα...

Υδραίπουλο [B]

ΠΡΟΧΩΡΩΝΤΑΣ ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Πόσο τ' ανέβασμα
τάχαρου δρόμου
πυρνώ κοιτάζοντας
προς τόνειρό μου.

Μόλις και φαίνονται
οί άσπρες εικόνες
τάνη χαμόγελα
μέσ' στους χειμώνες.
ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Κουρασμένη απ' τ' ανέβασμα, άκου-
μπώ στον έρημικό βράχο, κι' άγγαντεύω
δυό δρόμους. Αυτόν που με ώδήγησε
ως έδω και τόν άλλον, που άτέλειωτος
άνοίγεται μπροστά μου, προχωρώντας
σ' άγνωστα λημέρια, σ' άγνωστους ορί-
ζοντες.

Μέσα μου έστησαν πόλεμο δυό συ-
ναισθήματα. Η λύπη κι' ή έλπίδα. Η
έλπίδα υπερισχύει όταν σκέφτομαι τά
μελλοντικά, κι' ή λύπη όταν άναπολό
τά περασμένα.

Στους πρόποδες του βουνού προβά-
λει τό χωριό μου. Τά όμορφα σπιτάκια
του πούναι άραδιασμένα σε μιά μαγευ-
τική κοιλάδα, μοιάζουν με σεντόνια ά-
πλωμένα στον ήλιο γιά στέγνωμα. Ένα
χαλί από χουσαφένια σάχνα σκεπάζει
πέρα ως πέρα τό χώμα.

Έκει είδα γιά πρώτη φορά τό φως

του ήλιου. Έκει έννοιωσα την πρώτη
μου χαρά, έχυσα τά πρώτα μου δά-
κρυα. Κι' από κει τώρα ξεκίνησα γι'
άγνωστους τόπους.

Κάποτ' έν' άμάξι στάθηκε μπροστά
στην πόρτα ενός σπιτιού. Τά παιδιά
περιτριγύριαν τάλογά του. Παράθυ-
ρα άνοιξαν. Φάνηκαν άγαπημένα πρό-
σωπα με δακρυσμένα τά μάτια. Άνα-
φυλλητά ακούστηκαν βαθειά, και τέ-
λος κύλισαν οί ρόδες του άμαξιού και
κάλπασαν τάλογα. Μαντήλια σηκώθη-
καν στον άέρα' καλό ταξίδι σ' άγνω-
στους ορίζοντες.

Τό άμάξι προχωρούσε μέσ' απ' τά
δέντρα, άνάμεσα στη σκόνη που σήκω-
ναν τάλογα στο πέραςιά τους.

Άφησα πίσω τό χωριό όπου χά-
θηκε τελείως απ' τά μάτια μου. Και
τώρα μόνη όλόμονη στο δρόμο αυτόν
με μόνες μου συντροφισσες τίς άναμνή-
σεις. Περνούν χειροπιασμένες αυτές
στη φαντασία μου και χάνονται γορ-
γά, σάν κομήτες. Μοιάζουν με τίς σπί-
θες που σβύνουν μέσ στη στάχτη πριν
προφτάσουν ν' άναψουν.

Τί γίνονται τάχα τάγαπημένα πρό-
σωπα που άφησα πίσω; Τόσες νεαρές
υπάρξεις, που άλλοτε στην ίδια αίθου-
σα μοιραστήκαμε τίς χαρές και τίς λύ-
πες μας. Τί γίνονται τ' αλώνια, όπου
κυλιόμασταν στά θειρισμένα στάχνα;
Τά δέντρα όπου χίλιες φορές τίς μέρα
σκαρφώνονα γιά νά μαζέψουμε τά
ζουμερά φρούτα; Η χαβούζα του κή-
που με τά κατακόκκινα ψαράκια της;
Τί νάγιναν όλ' αυτά;

Παλιές άναμνήσεις, καινούργια βά-
σανα...

Κλείνουν οί πόρτες μιάς παλιάς άγα-
πημένης ζωής, κι' άνοίγουν άλλες που
μάς οδηγούν σε μιά καινούργια άγνω-
στη ζωή: παλαιότερα.

Μεγάλες πολιτείες, χίτρια μεγάλα,
κόσμος φανταχτερός, φωνές, θόρυβος
και κακό μεγάλο. Άνθρωποι μόνο μι-
ζοί...

Κι' αρχίζει ό άγώνας γιά την επί-
κράτηση.

Οί μέρες και τά πιο γλυκά χρόνια
της ζωής, ζυμωμένα με χολή και μ' αί-
μα. Κι' ούτ' ένας βοηθός. Τριβόλοι και
παγίδες σε κάθε μονοπάτι. Φτωχά τά
έφόδια που χάρισε τό χωριό.

Η καρδιά όμως μεγάλη. Κουράγιο
και θά νικήσουμε. Και περνούν οί μέ-
ρες και τά χρόνια με τούς άφταστους
πόθους και τούς φευγαλέους δραματι-
σμούς. Κάθε καμπί του δρόμου γεννά
καινούργιες έλπίδες...

Θάλασσα φουρτουνιασμένη μαστιγώ-
νει τη βάση του βράχου. Έρχονται
καταποδιστά τά κύματα της, σά μα-
γιασμένα άλογα, σπάζουν με όρμη στο
βράχο και ξανάρχονται άλλα. Έτσι
σβύνουν κι' οί παλιές μας έλπίδες και
γενιούνται άλλες...

Βυθισμένα τά μάτια στο άπειρο, πό-

τε στά περασμένα και πότε στά μελλον-
τικά. Ό δρόμος άτέλειωτος και πρόσ-
καιρο τό ξεκούρασμα. Άς συνεχίσουμε
τό ταξίδι προς τό άγνωστο. Η τόλη
βοηθός, κι' οί καινούργιες έλπίδες συν-
τροφισσες...

Κι' όλο μακραίνουνε
πύργοι, παλάτια
κλαίνε μου οί θύμησες
κλαίνε τά μάτια

Όπως λέει ό Καρυωτάκης,
Νινέττα [A]

Η ΧΗΝΑ

Ό ζωγράφος Μέντσελ όπως είναι γνω-
στό ήταν έξαιρετικά κοντός. Μπορούσε
νά θυμώσει πολύ όταν καταλάβαινε,
ότι κάποιος γελούσε εις βάρος του.

Μιά μέρα καθόνταν στην ταβέρνα
του όταν τρείς ξένοι, μιά κυρία και
δυό κύριοι, μπήκαν και κάθισαν στο
διπλανό τραπέζι.

Όταν ό Μέντσελ παρατήρησε κατά
τύχη, είδε πως ή κυρία κάτι κρυφωπι-
θύριζε στους συνοδούς της και πως έ-
πειτα όλοι τόν περιεργάζονταν και
γελούσαν.

Ό ζωγράφος έγινε τότε κατακόκκι-
νος, μιά δέν είπε τίποτα, παρά πήρε τό
σημειωματάριό του και άρχισε με θέρ-
μη νά σχεδιάζει.

Η κυρία κάτι έννοιωσε κι' άρχισε
ν' άνησυχή. Είχε την όδυνηρή αίσθη-
σής ό περίεργος γείτονας διασκεδάζε
εις βάρος τους, σχεδιάζοντάς τους.

Ό Μέντσελ δέν πειράχτηκε καθόλου
απ' τά άγρια βλέμματα, αλλά εξακο-
λουθώντας άτάραχος τη δουλειά του.

Ξαφνικά ένας από τούς κυρίους τόν
πλησιάζει:

— Κυριέ μου, δέν τ' άνέχουμαι αυτό
νά ζωγραφίζετε την κυρία.

— Μά είναι λοιπόν αυτό ή κυρία;
ρώτησε γαλήνια ό Μέντσελ και έδωσε
τό σημειωματάριό του.

Ό κύριος ψέλλισε κάποια δικαιολο-
γία και γύρισε νεροπιασμένος στη συν-
τροφιά του, γιατί αυτό που είχε σχε-
διάσει ό Μέντσελ, ήταν μιά άριστοτε-
χνικά καμωμένη χήνα.

Ό ζωγράφος γέλασε χαιρέκακα, όταν
οί τρείς βιάστηκαν ν' αλλάξουν θέση.

Ααίς Μπερδινί [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Στέφανος της Δόξης:— Όστε ι-
σχυρίζεσαι πως υπάρχει λέξις έλληνική
που έχει και τά 24 γράμματα;
Ντέντεκιτβ - Φάντασμα:— Βεβαί-
οτατα!

— Μά ποιά είναι;

— Η λέξις Άλφάβητον.

Κατάσκοπος 33

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 οδός Εὐριπίδου
την 23 Αυγούστου 1938

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτ'ι τοῦ Σε-
πτέμβρη, θά είναι δωδεκασέλιδο. Θά έχη
πολλά ωραία πράγματα και, μέσα σ'αυτά,
ένα διήγημα της κυρίας Λίλας Καρνακό-
λα. Έφτασε λοιπόν κι' ό Σεπτέμβρης, ό
σπουδαίος μήνας που τελειώνουν οί δια-
κοπές κι' άνοίγουν πάλι τά σχολεία. Κα-
λώς νά έλθετε από τίς έσχατές και με γεια
ή καινούργια ζωή που αρχίζει...

Μ' ενδιαφέρον διάβασα, Όπαδ' Α-
μερικανισμού, τη λογοδοσία των πεπρα-
γμένων σου κατά τον πρώτο διαπλαστικό
σου χρόνο. Έλαβα την άναπάντη της συν-
δρομής, σου έστειλα ό,τι έζητησες κι' ευ-
χαριστώ γιά όλα. Στην έρώτησή σου μόνο
δέν θά μ'απορώ και πάλι νάπαντήσω. Μοῦ
κάνεις έναν κατάλογο από όνόματα και με-
ρωτάς άν είναι συνδρομητές ή συνδρομή-
τριες κι' άν έχουν ή όχι ψευδώνυμο. Ξέ-
ρεις πόσην ώρα θαπρεπε νά ψάξω γιά νά
σού πώ; Αδύνατο! Σε τέτοιες έρωτήσεις
άπαντώ μόνο όταν όταν νά θυμώμαι.

Νάρκισσε, παλιέ μου αγαπητέ φίλε,
πολύ με συγκίνησε τώρατο σου γράμμα.
Πόσον καιρό είχα νά λάβω! Δέν θά μπο-
ρούσες άραγε νά μου γράφεις κι' έδω πιο
συχνά, σάν τη Μεγάλη Έλλάδα που τη
ζηλεύεις; Εύχαριστώ γιά τά συγχαρητή-
ρια, σ'εύχοριστι κι' ό κ. Φαίδων, καθώς
και γιά τάποκόρματα.

Έλαβα, Στέφανε της Δόξης, και τό
πρώτο σου γράμμα από τη γνήση των Φαί-
ακων. Έχω πολλούς συνδρομητές κι' έκει,
άλλά ό,τι έκαμες στη Ζάκυνθο, που
τούς διοργάνωσες και, με τη διοργάνωση,
τούς αύξησες, τό ίδιο μπορείς νά κάνεις
τώρα και στην Κέρκυρα. Σού εύχομαι καλές
εξετασεις στο Πανεπιστήμιο. Διεθίσκα στον
κ. Φαίδωνα τίς παρατηρήσεις σου γιά τό
ζήτημα της προφοράς. Σωστά, μου είπες,
όλ' αυτά που λές δέν παρατήρησες όμως
πως έκείνος χτύπησε την ύπερβολή, την
κατάχρησή, κι' όχι τη στοιχειώδη προσ-
πάθεια που πρέπει νά καταβάλει καθένας
όταν μαθαίνει μιά ξένη γλώσσα γιά νά την
μιλά με τη σωστή προφορά της, όχι βέ-
βαια γιά νά τόν παίρνουν γιά ξένο, αλλά
τουλάχιστο γιά νά τόν καταλαβαίνουν. Ό-
ταν π. χ. προσφέρω κανέναν Ούν-γκω ή
Αίφελ, κανέναν ξένο δέν θά μπορούσε νά
καταλάβη πως πρόκειται γιά τόν Hugo
ή τόν Eiffel (Υγκώ και Έφφέλ).

Είλα, Στυριανόπουλο, τί ώραία περνάς
στη Σκόρο και γέλασα με την «άνασκαφή»
στο καλάθι της γιαγιάς, όπου βρήκες, τυλιγ-
μένα σε ρούχα, τά δυό μου φυλλάδια. Δέν
θυμώμαι τώρα γιά κείνον που με ρωτάς
και δέν έχω καιρό νά ψάξω. Πολλές Με-
ταμορφώσεις επιδέχονται βέβαια κι' άλλες
λύσεις, αλλά όταν τηρήται ό αριθμός των
μεταμορφώσεων (με τρείς, με τέσσερις
κτλ.) ή λύσις είναι σωστή, άδιάφορο άν
στό μεταξύ είναι διαφορετικές μιά δυό λέ-
ξεις. Έννοείται πως πρέπει νά τηρήται
κι' ό κανόνας. Ό Πόρος π. χ. δέν μπορεί
νά γίνει άμέσως χορός, νάλλάξη δηλ. και
γράμμα και τόπος.

Πυργιώτικο Μελανούρι, σε συγχαίρω
γιά τούς λαμπρούς βαθμούς και προπάντων
τό 20 των Νοελληνικών. Η λέξη έκείνη
που σημειώνεται είναι ίσα-ίσα από τά ζητού-
μενα τοπογραφικά λάθη. Ναι, μιά μόνο
Άσκησή σου δημοσίευσα φέτος, τό Μάρτη.
Άλλά που τη βρήκα δέν θυμώμαι. Έφραξ

και στίς φετινές και στίς παραινές συλλο-
γές. Δική σου δέν υπάρχει. Ούτε στον
κατάλογο των διαγωνιζομένων, που δη-
μοσίευσα στο 29 φυλλάδιο, άναφέρεται
καθόλου. Όστε άν έστειλες Συλλογή
φέτος κι' άν την Άσκησή έκείνη την
πήρα απ' αυτήν, θά την έχασα. Λυπούμαι
γιά αυτό, αλλά είναι άργά γιά νά την ξα-
ναστείλεις. Σε λίγο θά πρακηνυχθής ό νέος
διαγωνισμός, και τότε μου στέλνεις.

Χαίρω, Όνειρεμένη Πατρίδα, που ξα-
νάρχιες νά με... βομβαρδίζεις. Ό, κανέ-
να άμυντικό μέτρο δέν θά πάρω, μάρεσουν
τόσο αιτίοι ό βομβαρδισμοί! Τό ψευδών-
υμο ήταν έλεύθερο και, καθώς θά είδες
σου τό ένεκρίνα. Κι' έγώ θά προτιμούσα
άν, αντί γιά άποκαλύψεις, έκαναν ξεσπαθώ-
ματα' αλλά που! Σε συγχαίρω γιά τό 18
τό ένδεικτικό και... βομβάρδισες!

Εύχαριστώ, Καβουρίνα, γιά την άνα-
νέωση, τετάρτη αυτή από τότε που πρω-
τογράφησες. Τό ψευδώνυμο, καθώς είδες,
σου ένεκρίθη. Είλα και τά σχέδια σου γιά
τό μέλλον. Πολλά θέλεις νά κάνεις και φο-
βώμαι μήπως δέν τά καταφέρεις όλα. Ξέρεις
πότε θά κρίνω την άντοχή σου; Όταν, μα-
ζί με τό άπολυτήριο του Γυμνασίου, θά πά-
ρης και τό πτυχίο της Γαλλικής. Όστε
περιμένω.

Δέν τό ξέρεις, Ταυρομάχε, πως ή με ζήτη
ή με κρύο, ό καιρός περνά; Τό ζήτημα είναι

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους νά τη στείλουν
τό γρηγορώτερο. Άς έχουν υπ'
όψει τους, ότι οί συνδρομές αυ-
τές είναι ό μόνος μου πόρος' ή
καθυστερήση επομένως δυσκο-
λεύει πολύ τό έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

νά περνά ώραία κι' ώφέλιμα όπως ό δικός
σου. Υπάρχουν και μονομένα φυλλάδια,
προς όρ. 2,50 τό ένα, όστε μπορείς νά
μοῦ παραγγείλεις όσα σου λείπουν. Σας
περιμένω όταν θά γυρίσω κι' ή αδελφή σου.
Έκείνη τη γνωρίζουμε, με πολλή εύχαρί-
στηση θά γνωρίσουμε κι' εμένα.

Γι' άλλους δέν έχω πιά τόπο. Ψιθυρε
(σε περιμένω), Βαρκοῦλα του Νείλου,
Τρισεγγυην, Λιχνοδίτσα, Μισοῦκο,
Άφροδέσσα, Μαρησία της Χαρίτων,
Άδολάρε, Άρη, Υδραίόπουλο, Άνδα-
λούζα, Μάτα Ρέβα, Σανθή Όρειβάτης,
Ταμ-Ταμ και Μυραμένη Αὐγούλα, κα-
λά μου παιδιά, και τά δικά σας ώραία
γράμματα διάβασα μ' εύχαρίστηση, έξετέ-
λεσα τίς παραγγέλεις σας, σας εύχαριστώ
γιά τά καλά λόγια και περιμένω νά μου
ξαναγράψετε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Ρεβασμοί» του
Ντέντεκιτβ - Φάντασμα. Καλογραμμένο
άλλά κακοσχεδιασμένο. Άλλα περιμένει
κανείς από την ώραία αρχή, κι' άλλα δια-
βάξει κατόπι. Δέν είναι «φωμαντισμοί», αλ-
λά πρακτικώτατες σκέψεις' γιά αυτό δέν
μπορούσε νά κοποῦν από ένα συννεφάκι
που σκέπασε τό φαγάρι... Θά ήταν συνε-
πές άν γίνονταν στο φαγαράκι τού τό πιο
τρελλά όνειρα, κι' άν αυτά κόβονταν από
τό συννεφάκι. — Δυστυχισμένη μαννούλα
του Άρη. Ολιθερό και άσκοπο. Μόνο ή
τέχνη θά τού έδινε έλα σκοπό, αλλά εί-
ναι τόσο άτεχνα γραμμένο! Και φυσικά,
τέτοια θέματα δέν είναι γιά άρχαρίους,
και δόκιμοι άκόμη συγγραφείς δύσκολα τά

βγάζουν πέρα. — «Δήθεν» του Μωραϊτικού
Σταφυλιού. Νόστιμο, αλλά τό «δήθεν» έ-
κείνο έπρεπε νά δικαιολογηθεί καλύτερα.
Ό άγράμματος υπνωμοστάρχης δέν μπο-
ρούσε νά τό μεταχειρισθής άπλώς γιά στο-
λίδι' θά ένόμιζε πως σημαίνει κάτι άλλο.
— Στο χρόνο μας — κρίσεις συνδρομητού
του Όπαδ' Αμερικανισμού. Εύχαρι-
στό βέβαια γιά τίς ένθουσιώδεις αυτές κρί-
σεις που αποτελούν ένα εγώμιο του πε-
ριστικού μου. Άλλά ως ποίημα είναι πο-
λύ άτεχνο, ή νά πώ καλύτερα, πολύ κοι-
νό. — Στο μπαμπά μου της Όρειβίας. Σάν
προσωπικό, ένδιαφέρει βέβαια την έ-
δια πολύ' αλλά γιά νά ένδιαφέρει και τούς
άλλους, θαπρεπε νάταν με μεγάλη τέχνη
γραμμένο. Και ξαναλέω ό,τι είπα παρα-
πάνω στον Άρη: τέτοια θέματα δέν εί-
ναι γιά παιδιά. — «Ό Μητρος» του Μιχαήλ
Στρογγώφ. Κι' αυτή ή θλιερή ιστορία
έχει γράψω πολύ καλύτερο από έκείνο
που άπαιτούσε τό θέμα. Γράφεις απλού-
στερα πράγματα, παιδιά μου, εύκολώτερα,
παιδικώτερα. (Τό άλλο του κομμάτι, πε-
ριγραφή της Κέρκυρας, κάτι είναι. Με λί-
γα διορθώματα, θά δημοσιευθής). — Θά εξα-
κολούθησω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δενδρί, α. (ΤΚ).
Μπιάνκα Σορέλλι, κ. (ΚΑ). Χρυσαστός,
α. (ΑΑ). Σιμόνη Σιμόν, κ. (!!). Κόμα
του Άναύρου, κ. (!); Έκκεντριστες
Βολιώτης, α. (Βρεστεί με).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Άλε-
ξία κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους
της: Άρτανιάν (είσαι δικαιολογημένος)
άν και άργά κάπως, τό γράμμα σου με
ικανοποίησε με τούς λαμπρούς βαθμούς που
μοῦ άναγγέλλεις' ιδιαίτερος χάρηκα γιά τά
τεχνικά' θά μου γράφεις τώρα συχνότερα;
Σιδεροσπάσιον (πολύ μ' εύχαρίστησε τό
γράμμα σου' θερμά συγχαρητήρια στην
Κυριοποῦλα που βραβεύθηκε ή έκθεσή
της' ό, καθόλου φλύαρος δέν είναι και
έλπίζω νά μου ξαναγράψεις γρήγορα) Δό-
λαν' Ιλόναν (έστειλα φυλλάδιο και λυσό-
χαρτο' θά προλάβεις) Ι. Χ. Τσαμπερ-
λάκη (έλαβα, εύχαριστώ) Άνθον Αὐ-
γην (ήταν λάθος, οῦ είσαι ό ισότιμος' ά-
πάντησα, καθώς θά είδες, και στο προη-
γούμενο γράμμα σου) Μάγκαν (άφού έ-
χεις ψευδώνυμο, δέν χρειάζεται νά πλη-
ρώσης δικαίωμα συμμετοχής στους διαγω-
νισμούς' έχω στη διάθεσή σου τίς 9 δραχ-
μές που έστειλες μαζί με τίς τρείς άπαν-
τήσεις σου) Τρελλήν Νεότητα (και μείς
έδω χάρηκαμε πολύ που σ' έγνώρισαμε)
χαίρω που πέρασες τόσο καλά στην Ά-
θήνα) Κατάσκοπος 19 (έστειλα λυσό-
χαρτο και 4 τετράδια' έχω δώδεκα με τούς
παραθεριστές) Κοκκινισκουφίτσαν (φυλ-
λα και τετράδια έστειλα' τό ξεσπαθώμα
του Σ. Χ. σε ποιά Σύλλογο νά τό μετα-
εδώσω) Εὐάναν (έλαβα' έστειλα Μ.
Μυστικά γιά τό βραβείο) Κρητικό Προο-
κοπάκι (τόμο έστειλα' καλή πρόοδο στο
Γυμνάσιο) Αὐτοκράτορα του Βυζαντίου
(έλαβα, εύχαριστώ' θά συμμορφωθώ' εύγε
γιά τούς καλούς βαθμούς) Ιωνία (ό Ά-
νανίας σ' εύχαρίστη πολύ' έχι, καμμία
αδελφή του δέν τη λένε Μαρία' είναι άπα-
ράλλαχτος και θά τόν ιδής στην Κυριακή
που έτοιμάζει) Παπουτωμένον Γάτον
(λύσεις έλαβα) Άπλήν Ζωήν, Άνθρω-
πάκον κτλ. κτλ.

Είς όσας άποστολάς έλαβα μετά την
20 Αυγούστου άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
27 Ὀκτωβρίου.

510. Δεξιόγραφος

Πλάι σὲ ξένον ποταμὸ
Βάζω γνωστὴ θεὰ αἰγυπτία,
Καὶ κάνω εὐθὺς τέτοιο σεισμό,
Ποὺ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια πέφτω ὑπτία.

511. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἄν, κυρά, τυχὸν θελήσης,
Κεῖ ποὺ πλείεις νὰ σταματήσης,
Ἄρχει μόνον νὰ τὴ λύσης.
Στὸ νερὸ νὰ τὴ βυθίσης.

Μικρούλα Τραλαλά

512. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο μου ἀπλῶς μιὰ νότα,
Μὲ τᾶλλο διώχνεις τὸ σκυλί.
Τὰ δυὸ κατὶ ἔργο μεγάλῳ.
Μὰ κι' ὅπερα γνωστὴ πολὺ.

513. Μεταγραμματισμός

Ἄν καὶ σοφός, ὁ βασιλιάς
Ἀλλάζει τὸ κεφάλι του
Γιὰ νάβρῃ πὺδ τρανόν.
Καὶ τώρα κλαίει τὸ χάλι του,
Γιατὶ ἐγίνε... βουνό.

Γκάλικ

514. Πυραμὶς

+ = Σύμφωνον.
* + * = Υἱὸς τοῦ Νῶε.
* * + * * = Βασιλεὺς Ἀσσυρίων
* * * + * * * = Λατίνος λυρ. ποιητής
Οἱ σταυροὶ καθέτως μέγας γεγραμμένος
φιλόσοφος. Μακαμένη Γαζία

515. Κρυπτογραφικὸν

1234565789 = Νεοέλλην εὐθυμογράφος.
23527 = Ἀστερισμός.
386578 = Φυτικὴ οὐσία.
45927 = Πατὴρ ἀργοναύτου.
52754 = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
63549 = Ἀριθμητ. ἀφηρημένον.
78994 = Πτηνόν.
829 = Θεά.
95759 = Ἀρσενίον.

Γκάλικ

516—519. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

ἔτος, ἄστρον, Ἄρτα, μάγος, ὕμνος
Μακαμένη Γαζία

521. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς Ἀερο-
στιχίδος.

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκά-
στης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων νὰ τεθῶσι κατὰ σειρὰν εἰς
τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, καὶ θὰ
σχηματισθῇ Ἐπιγραφή, τῆς ὁ-
ποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
* * * 1, Τὸ πραγματικόν, εἰκὶνα ποὺ
πιάνεται; 2, Ποταμὸς τῆς Ἀ-
σίας; 3, Πόλις τῆς Β. Μακεδονίας με-
τὸ ἄλλο τῆς ὀνομα; 4, Πρόσωπον τρα-
γωδίας τοῦ Σαίξπηρ, ραδιοῦχος; 5,
Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου; 6, Βαλκανικὴ
πρωτεύουσα; 7, Νῆσος τοῦ Ἰονίου.

Αἶνος

522. Ἑλληνοσύμφωνον

αἰ-ηη-ηη-αἰα

Ραμνουςία Ἄρτεμις

523. Γρίφος

ον					
ον	θε	ον		θε	
	θε	θε		θε	θε
ἐργ'	ον	αζ	ον	πρὸς	εφχ
	θε	θε		θε	θε
	ον	θε	ον		θε
	ον				Αἶνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 24.

300. Κινηματογράφος (κίνημα, τὸ
γράφω, ς). — 301. Ἄργος-ἀεργος. 302.
Κῦρος-κύτος. — 303. Ἡ πλάνη. — 304.

Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α 305—309. Διὰ τοῦ Α:

Α Ω Ο Ρ ἀβρός, Ἀβρός, Τά-

Ρ Ω Μ Υ Λ Ο Σ ρας, μαία, ἀετός.

Ι Υ Ο Ι 310. Τὰ γινόμενα

Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν οὐκ ἀπογίνονται.

Σ Ο Ω Ο 311. Συνετέθη ὑπὸ

Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η τοῦ ὑποφαινομένου

(σὺν ε τε, θῆ ὑπὸ

τοῦ, ὑπὸ φε νο, μ' εν ου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—714]

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ: Σὰς
ὁπρὸς ψυχαστικῶν ποὺ μὲ δεχτήκατε στὸ
σὺλλογὸ Σας.

Ναύαρχος Κουντουριώτης

[ΛΗ'—715]

Μερσεντές, Ἀνδραλούζα, Β. Νεφερτίτι,
Νίκο, Τάκη, Ντέντεκτιβ-Φάντασμα,
Κατάσκοπε 33, ἀξέχαστη θὰ μοῦ μείνῃ ἡ
μέρα ποὺ σὰς γνώρισα.

Τρελλὴ Νειότη

[ΛΗ'—716]

Αποχωρῶ ὀριστικῶς τοῦ «Συλλόγου
Ἀ' Ατθίδων». Τοὺς λόγους γνωρίζουν.

Ξανθὴ Ὀρειβάτις

[ΛΗ'—717]

Φυσιατρίτῃ, Κατάσκοπε 33, ἀνταπέ-
δωσα πρὸ καιροῦ ἐξαναπέλλω, ἀφοῦ
δὲν λάβατε, γιὰ θύμηση. Ναύαρχε Νέλω-
να, ἀκόμη προσμένω. . . Γλυκογέλαστῃ

[ΛΗ'—718]

Νίκη μου ἀγαπημένη, εὐχομαι μ' ὅλη
μου τὴν καρδιά πλιότερο εὐτυχισμένη
νὰσαι στὴ Δράμα.

Γλυκογέλαστῃ

[ΛΗ'—719]

Πόλις τῶν Ὀνείρων, ἀφθαστὴ φίλῃ, ἄ-
πειρα σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγχαίρω
γιὰ τὸν φίλο συμπατριώτη σου μεγάλο ποιη-
τὴ Τάκη Δόξα.

Γλυκογέλαστῃ

[ΛΗ'—720]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Δια-
πλάσεως, χαίρετ' ὅλον τὸν Διαπλάσο-
κοσμο καὶ ζῆτ' ἄλληλογραφίαν μὲ Διαπλά-
σο-ΠΟΥΛΕΣ τῆς μέσης τάξεως.

Μυρωμένη Ἀγούλα

[ΛΗ'—721]

Κικὴ Βαλλώση, εἶναι καιρὸς πιά νὰ
κἀρχῃ καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μπορού-
με ν' ἄλληλογραφεύμε. Γνωρίζομαστε (βρές
με).

Μυρωμένη Ἀγούλα

[ΛΗ'—722]

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ διήμενος διαγωνι-
σμός Μικρῶν Μυστικῶν. Βραβεῖα
ἐκλεκτότατα. Συμμετοχὴ τρίπραχμος.
Διεύθυνσις: Πάντ. Λεούσην 43. Πειραιᾶ διὰ
Ἀθηναίων

Σημ. Προσεχῶς ἄρχειται συγκοινωνία
Γῆς—Ἀδου.

[ΛΗ'—723]

Ανοικτόκαρδοι, ἀδίκως προσπαθεῖτε νὰ
δικαιολογηθῆτε. Ἐπιμένουμε ὅτι: Ὁ
νικητὴς τοῦ Δημοφειρίματος Δουῆ Ὀμπλιγ-
καντῶ εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ
τὸν πρόεδρο Ἀνοντόκαρδο! καὶ τὸν ἀντι-
πρόσωπο Τσάρεβιτς! Ἰποχωροῦμε δὲ πρὸ
τῆς (ΛΗ—685) ἐφ' ὅσον ἐγγράφατε
συνδρομητὰς μὲ ΨΕΥΤΙΚΑ ὀνόματα καὶ
τὰ ἄνω ψευδώνυμα τὰ πῆρατε στὰ ψεύτι-
κα αὐτὰ ὀνόματα. Κατόπιν αὐτῶν οὐδεμίαν
συνάφειαν ἔχουμε μὲ σὰς!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΛΗ'—724]

ΠΡΟΣΟΧΗ! Ἀκουρῶν (ΛΗ—206) καὶ
(ΛΗ—287). Νέα Διεύθυνσις: Ἰωάν-
νην Κλεώπαν, Νέα Σμύρνη 151]6 (Διὰ
Παντ.) Ἀθῆναι.

Μέφιστος

[ΛΗ'—725]

Γαλανομάτα=(Πουλίτση), τζιφος!!!
οὔτε Ξανθὴ Ὀρειβάτις=Κατόπη,
οὔτε Ξανθὴ Ἀμαζών=Γκιώκα. (Διαπλ.
βεβαιότατα).

Κυρίαρχε Διαπλάσοκοσμου, ἡ Διαπλ.
βεβαιώνει ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ Κοκκίνο-
σκομφίτσα καὶ ἄλλη ἡ Ξανθὴ Κατά-
σκοπος καὶ ἄλλη ἡ Ρούμπη Κῆλερ.

ΑΤΘΙΔΕΣ

[ΛΗ'—726]

Ράο-Ράμα καὶ Ὀπαδὲ Ἀμερικανι-
σμοῦ, ἀπορρίπτονται προτάσεις σας διό-
τι δὲν δεχόμεθα στὸ Σὺλλογὸ μας ἀγόρια.

ΑΤΘΙΔΕΣ

[ΛΗ'—727]

Ξανθὴ Ὀρειβάτις, ἀναιρεῖς ὅσα ἔ-
γραψες στὸ τελευταῖο σου γράμμα;
Λιχουδίτσα

[ΛΗ'—728]

Δυστυχῶς Κυκλώνα, φεύγω* μπορούσες
νὰ ἔρχοσουν ἄλλη Τετάρτη ἢ νὰ ὀρι-
ζες ἐσὺ συνάντησης.

Δοξαμένο Ἀκρωτήρι

[ΛΗ'—729]

Ζακυνθινούλα, στὴ γιορτοῦλα σου μύριες
καρδιοβγαλτες εὐχολοῦς. (Καθυστερη-
μένη).

Λευκὴ Καμέλια

[ΛΗ'—730]

Δούκα Ὀμπλιγκαντῶ, τὴν ἔπαθες!!!

Πρόεδρος!!! Ταγκολίτα

[ΛΗ'—731]

Διαπλάσοπουλα-ες, ἄλληλογραφεύμε;
Καιρὸς εἶναι. Γράφατε: Κύριον Γεωρ.
Χριστοδούλου, Μαγγινῶν 124, Βόλον,
διὰ:

Σιμόνη Σιμόν

[ΛΗ'—732]

Λύκε τῶν Βυρθάρων, ἔλαβα τετραδιάκι,
εὐχαριστῶ. Ἀνταπέστεῖλα. Ἐλαβες;
Πυργιώτικο Μελανούρι

[ΛΗ'—733]

Αποκλείεται τοῦ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ
Δουῆ Ὀμπλιγκαντῶ διὰ λόγους τοὺς
ὁποίους προσκόμισε ὁ ἴδιος.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Σημ.: Συμμετοχαὶ τοῦ ἐπεστράφησαν.

[ΛΗ'—734]

Αστέρες: ἡ μὲ ἀποξημιώνεται τὰ τσά-
γαλα ποὺ μοῦ φάγατε, ἡ. . . σὰς. . . ἀ-
ποκαλύπτω!!! — Ἐρὸλ Φλύν, κλαριά μὲ
τσάγαλα κλαδεύεις; ΓΑΡΑΙΟΠΟΥΛΟ

[ΛΗ'—735]

Ζακυνθινούλα, Νεῖλε, χρόνια εὐτυχι-
σμένα. (Καθυστερημένη).

Ἰσις—Βασίλισσα Νεφερτίτι

[ΛΗ'—736]

Μικρὴ Βασίλισσα, ἔχασες ὄνομα.—
Κατάσκοπε 33, ἦταν καλὴ; Κι' εἴ-
χα μιὰ. . . ἔννοια!

Βασίλισσα Νεφερτίτι

[ΛΗ'—737]

Καπετὰν Βρυκόλακα, ἐκδίδετε. . . πλά-
στὰ διαδατήρια; Νὰ τὲ ἔξορουμε!

Ἰσις—Βασίλισσα Νεφερτίτι

[ΛΗ'—738]

Προκηρύσσομε διήμενον, διδραχὸν δια-
γωνισμὸν ἡθοποιῶν. Περιμένω ἀπ' ὅλο
τὸ διαπλάσοκοσμο. Ἰδιαίτερος: Λευκὴ
Καμέλια, Ταγκολίτα, Μερσεντές, Κατά-
σκοπο 33, Μελέαχρον, Δούκα Ὀμπλιγκαν-
τῶ, Κυκαλαμιά, Νίκη, Διαπλάσοπουλα
Κων|πόλεως, Αἰγύπτου, Θεσ|νίκης. Δ/σις:
Πηνελόπη Λομδάρδου, Ζάκυνθον διὰ

Ἰρμα, Μυρωμένη Ἀκτὴ